

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra De syv Sakramenter

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 302. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1856_1172-txt-shoot-idm710/facsimile.pdf (tilgået 24. juni 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

thi uden det gier man sig kun til Patter ved at ville meddele Andre en apostolisk Afløsning, Confirmation eller Ordination, som man aabenbar fattes Fuldmagten til, da man fattes Kræften deri, og har ikke, som ved Daaben og Nadveren, et Ord af Herrens egen Mund at meddele og en Gierning af hans egne at pege og stole paa, men skal jels give „Krafts og Klarheds Beviis“ paa, at det er ikke et blot Menneske-Ord, man taler, men sandelig et Guds-Ord, der har sin tilsvarende Kraft hos de Troende.

Worten Luther havde altsaa fuldkommen Ret til at benægte alle de jelsgjorte Sakramenters Apostoliskhed, hvad enten man vilde udgive dem for christelige Livs-Nødvendigheder, eller man kun vilde paastaae, at de udrettede det Samme under enhver Biskops, som de mueligt kunde udrette under en Apostels Haands-Paalægge, men vel vil det være rettest at beholde baade Daabs-Bekræftelsen og Præste-Vielsens, som opbyggelige Kirke-Stikke, der altid vil være til Velsignelse i samme Grad, som Menigheden og dens Lærere er apostoliske, da Herrens Mand altid i samme Grad vil være stærk over Menigheden og gennem „Ordet og Troen“ virke derefter. Var derfor kun Menigheden hos os borgerlig frigivet, saa dens Frivillighed i Manden og Fribaarenhed i Herren blev kændelig, da skulde det sikkert snart vise sig, at vi har udvalgt „den gode Deel“, ved udelukkende at vente Saliggjørelsen af Herrens egne Indsigtelser og kun lægge en vis ubestemt Vægt paa Confirmationen og Ordinationen.

nen, saa godt eller saa maadelig, som vi under den Helligaands Paakaldelse kan forrette dem.

Troselig kan vi da jule baade ad Pavenes Baudsættelse og ad hvad der langt mere latterlig løber ud paa det samme: den saakaldte bispelige Høifirkes medlidende Studertræt over os lutheriske Staller, som, fordi vi ingen uafbrudt apostolisk Byspe-Vielse har, naturligvis ogsaa skal fattes Præste-Vielse og Confirmation, og som ikke engang hjemle os mindste Ret til Herrens egne Indsigtelser: Daaben og Nadveren, men maae, udenfor begge Bagterne, baade den gamle og den nye, overlades til Guds almægtige Barmhjertighed over alle Hedninger.

Jeg skal her ikke læse den storagtige Byspe-Kirke med sin sorte aandelige Armod sin Tægt, men jeg skal oplysje, hvad jeg til min egen store Forbauselse har opdaget, at den saakaldte apostoliske Byspe-Vielse i uafbrudt Folge, som Høifirken bryster sig med og udleder hele sin mageløse Hørlighed af, det er den temmeste af alle Indbildninger, da der i den christelige Oldtid aldrig har været nogen Byspe-Vielse, selvs Peter Lombard finder sig nemlig nedt til at befende, at kændt Biskoppen ogsaa efter hans Sigende har Eneret baade til at ordinere og confirmere, saa er Byspeligheden dog ingen høiere Grad af Indvielse (ordo), men kun en Rang og et Embede (dignitas og officium), da man aldrig i Kirken har havt høiere Indvielses-Grader end Diaconenes (Prædikanternes) med Overlevering af Evangelie-Bogen, og Pree-

